

ρον πτίλωμα μέχρι τοῦ κάτω ἄκρου τῆς κνήμης Μακεδ. (Βογατσ. Κοζ.) κ. ἄ.: *Βρακοντός πι'νός*. 3) Ὁ βαδίζων βραδέως καὶ ὑπερηφάνως, ἐπὶ ἀνθρώπου Μακεδ. (Βογατσ.).

βραναϊά ἢ, Θράκ. (Κασταν Μέτρ. Σαρεκκλ. Σηλυβρ. Τσακίλ.) Μακεδ. Χηλ. *δραναϊά* Θράκ. (Μέτρ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. *βραναϊά*. Πβ. Κωνστ. Πορφ. Βασίλ. τάξ. 469 (ἔκδ. Βόνν.) «βραναϊαί κατωτικαί». Διὰ τὸ δ τοῦ *δραναϊά* ἀντὶ τοῦ β πβ. *δαφτίζω*, *ἀδδιά*, *δολί* κττ. ἀντὶ *βαφτίζω*, *βία*, *βιολί*. Ἰδ. γράμμα β σημ. 6. Διὰ τὴν λέξιν *βραναϊά* ἰδ. Ἄνθ Παπαδόπ. ἐν Λεξικογρ. Ἄρχ. 5 (1918) 129 κῆξ.

Εἶδος τάπητος ἐνθ' ἄν.: Αἰνιγμ. Ἄπά 'ς τὰ κεραμίδια μας ἐναι μὰ βραναϊά καρύδια (τὰ ἄστρα) Χηλ.

βράσα ἢ, Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὀφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) *βράσα* Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) *βράδα* Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἔβρασα ἄορ. τοῦ ρ. *βράζω*.

1) Ἡ νόσος εὐλογία (κατὰ προσωποποίησην γυνή, ἢ ὁποία ἄοράτως περιερχομένη προσβάλλει τὰ παιδία) ἐνθ' ἄν.: *Βράδα καλέσσα* (ἀκίνδυνος) Κερασ. *Βράδα καλέσσα* (θανατηφόρος) αὐτόθ. || Φρ. Ἡ *βράδα βράζει* (ἐπιδημῆσαν θανατηφόρος) αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βλογγὰ 9.

β) Πληθ. τὰ βράσας, τὰ ἐξανθήματα τῆς εὐλογίας Πόντ. (Κερασ.): *Τὰ βράδα ἐβρασαν ἅπαν' ἄτ'* (ὑπερεπληρώθη τὸ σῶμά του ὑπὸ τῶν ἐξανθημάτων). 2) Ἡ οὐλή τοῦ ἐξανθήματος τῆς εὐλογίας Πόντ. (Χαλδ.): *Τὸ πρόσωπον ἄτ' γομῶτον βράσας ἐν'*. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βλογγὰ 9 β, ἔτι δὲ βλογγοκομμά.

βρασασκουμαι Πόντ. *βραδασκουμαι* Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *βρασαζω = *βρασώνω*, ὃ ἰδ., ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ οὐσ. *βράσα*.

Προσβάλλομαι ὑπὸ τῆς νόσου εὐλογίας.

βράσαμαν τό, Πόντ. *βράδαμαν* Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *βρασασκουμαι*.

Ἡ προσβολὴ ὑπὸ τῆς νόσου εὐλογίας. Συνών. *βράσωμαν*.

βρασεά ἢ, Εὐβ. (Κύμ.) Μέγαρ. *βρασα* Εὐβ. (Ἄκρ. Ψαχν) Ἡπ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων. Μάν.) Στερελλ. κ. ἄ. *βραδα* Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βράσι* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - *εά*, δι' ἣν ἰδ. - *εά*.

Ποσότης δυναμένη νὰ βρασθῆ ἐφάπαξ, ἐπὶ τροφίμων ἐνθ' ἄν.: *Μὰ βρασεά κουτῶία* Μέγαρ. *Μὰ βρασα ὀρεβίθια - φασούλια* Ἡπ. *Μγὰ βραδα μακαρόνια* Λέσβ.

βρασεάς ἐπίθ. Πόντ. (Χαλδ.) *βραδα* Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Θηλ. *βραδαρία* Πόντ. (Χαλδ.) *βραδοῦ* Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βράσα* καὶ τῆς καταλ. - *εας*, δι' ἣν ἰδ. - *εας*.

Ὁ φέρων εἰς τὸ πρόσωπον τὰς οὐλάς τῶν ἐξανθημάτων τῆς νόσου εὐλογίας. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βλογγὰ ρις 1, ἔτι δὲ *βρασοκομματᾶρις*, *βρασοκομματέας*, *βρασοκομμένος*, *βρασωμένος* (ἰδ. *βρασώνω*).

βράσι ἢ, κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) *βράσι* Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἄ. *βράσ'* βόρ. ἰδιώμ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) *βράσ'* Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. *βράσις*.

1) Βράσις, βρασμός, ἐπὶ ὑγρῶν ἐν γένει κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): *Πῆρε βράσι τὸ φαῖν* (ἤρχισε νὰ βράζῃ ἢ ἔβρασε). || Φρ. *Εἶναι 'ς τὴ βράσι του* (εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητος, ὅτε βράζει τὸ αἷμα) κοιν. Συνών. *βρασιά*, *βρασίλα* A 1, *βράσιμο* A 1, *βρασιός*, *βράσμα* 1, *βρασμός* A 1. 2) Πυράκτωσις ἰσχυρὰ μέχρι βαθμοῦ, ἀπόπου δύναται νὰ ἀρχίξῃ ἢ τῆξις, ἐπὶ μετάλλων σύνηθ.: Παροιμ. φρ. Ἐν τῇ βράσι κολλάει τὸ σίδερο (ὅτι ἕκαστον πρᾶγμα ἐπιτυγχάνεται, ὅταν γίνεται εἰς τὴν κατάλληλον στιγμὴν). 3) Ἰσχυρὸς καύσων πολλαχ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. A 334 (ἔκδ. ΣΞανθοῦδ.) «κι ὡσὰ σιμῶσου 'ς τὴ φωτιά τοῖ καίει ἐκεῖν' ἢ βράσι» καὶ Γ 203 «ἄλλος τὴ βράσι ρέγεται, ἄλλος κρυγιὸν ἀέρα». Συνών. *βρασίλα* A 2. Πβ. *κουφόβρασι*. 4) Πυρετός, θέρμη κ. ἄ. Κύπρ. 5) Ζύμωσις, ἐπὶ ποτῶν οἰνοπνευματωδῶν σύνηθ.: Ἡ βράσι τοῦ κρασοῦ - τοῦ μούστου κττ. σύνηθ. Ἡ βράσι τῶν σταφυλιῶν (δηλ. τοῦ γλεύκου) Ἡθ. *Πῆρε βράσ' τοῦ πατ'τήρ'* (ἤρχισεν ἢ ζύμωσις τοῦ γλεύκου εἰς τὸ πατητήρι) Χαλκιδ. *Δίνει βράσι τὸ ταίπουρο* Καλάβρυτ. 6) Ἀσθένειά τις τῶν ζῶων ἐκδηλουμένη ὡς δύσπνοια καὶ ὑπέρμετρος ἐξόγκωσις τῆς κοιλίας (καθ' ἣν γεννᾶται ἢ ἐντύπωσις ὅτι βράζουν οἱ πνεύμονες) Κεφαλλ. 7) Μεταφ. τὸ ὀξύτατον σημεῖον ἐποχῆς ἢ καταστάσεως, ἀκμὴ σύνηθ.: Ἀπάνω 'ς τὴ βράσι τοῦ καλοκαιριοῦ - τοῦ θέρους - τοῦ χειμῶνα - τοῦ τουφεκιοῦ (τῆς μάχης) κττ. σύνηθ. || Ἄσμ.

Πόσο γλυκὺς ὁ θάνατος 'ς τὴ βράσι τοῦ πολέμου! (εἰς τὴν στιγμὴν τῆς παραφόρου ἐπιθετικῆς ὀρμῆς) ἄγν. τόπ.

βρασιά ἢ, Θεσσ. (Ἄλμυρ.) Μακεδ. (Βλάστ.)—Λεξ. Δημητρ. *βρασιά* Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *βράζω*.

Βράσις ἐνθ' ἄν.: *Τὸ φαῖν πῆρε δυὸ βρασιές* Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βράσι 1.

βρασίλα ἢ, Ἡπ. (Ζαγόρ.)—Λεξ. Βλαστ. 361 Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βράσι* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - *ίλα*.

A) Κυριολ. 1) Βράσις Ἡπ. (Ζαγόρ.): *Κόπ'κι ἢ βρασίλα 'ς τ' μέσ'*. 2) Ὑπερβολικὴ θερμότης, καύσων Λεξ. Βλαστ. 361 Δημητρ. 3) Ζύμωσις, ἐπὶ ποτοῦ οἰνοπνευματώδους Λεξ. Δημητρ.: Ἡ βρασίλα τοῦ μούστου.

B) Μεταφ. 1) Σφριγὸς σωματικόν, ὄργασμός Λεξ. Δημητρ.: Ἡ βρασίλα τῆς νεότητος. 2) Ἐξαψις, ἐρεθισμός Λεξ. Δημητρ.: *Τὸν βρήκα ἅπάνω 'ς τὴ βρασίλα του* κττ. ἀπόφυγα νὰ τοῦ μιλήσω.

Πβ. *βράσι*, *βρασιά*, *βράσιμο*, *βρασιός*, *βράσμα*, *βρασμός*, *βράστη*.

βράσιμο τό, *βράσιμον* Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) *βράσιμο* κοιν. *βράσιμο* Καππ. (Ἀραβάν.) κ. ἄ. *βράσ'μον* βόρ. ἰδιώμ. *βράσ'μον* πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ρ. *βράζω*.

A) Κυριολ. 1) Βράσις κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.): Φρ. *Βράσιμον τοῦ ἡλιου* (ἢ θερμοτέρα ὥρα τῆς ἡμέρας) πολλαχ. 2) Ρόγχος τῶν πνευμόνων ἕνεκα κρυολογήματος πολλαχ.: Ἐν τῇ στήθῃ μου ἀκούει' ἕνα βράσιμο Λεξ. Δημητρ. || Φρ. Ἐχω βράσιμο (εἶμαι κρυωμένος) πολλαχ.

B) Μεταφ. 1) Ζέσις τῆς καρδίας, προθυμία Πόντ. (Κερασ.): *Τὸ βράσιμον τῆ καρδίας ἄτ' κάνεις ἄλλος 'κ' ἔσει* (δὲν ἔχει). 2) Θυμός, ὀργή Πόντ. (Κερασ.)